

A hagyománytól az igazságig Egy pap története Richard Peter Bennett

A gyermekévek

Egy nyolctagú ír családban születtem, s gyermekkorom boldog és teljes volt. Édesapám az Ír Hadseregben szolgált ezredesként, kilenc éves voltam, amikor visszavonult. Családom szeretett játszani, énekelni és szerepelni a dublini katonai táborban, ahol laktunk.

Tipikus ír római katolikus család voltunk. Édesapám néha ünnepélyesen letérdelt ágya mellé, hogy imádkozzon. Édesanyám Jézussal beszélgetett miközben varrt, mosogatott vagy éppen elszívott egy cigarettát. Esténként általában mindannyian a nappaliban térdepeltünk és a rózsafüzért imádkoztuk. A vasárnapi misét csak súlyos betegség esetén mulasztottuk el. Öt-hat éves koromra Jézus Krisztus egy nagyon is valóságos személy volt számomra csakúgy, mint Mária és a szentek. Így könnyen azonosulok más hagyományos európai katolikus nemzetek tagjaival, illetve a hispán és filippinó emberekkel, akik Jézust, Máriát, Józsefet és más szenteket mind a hit közös üstjébe vegyítik.

A belvederi jezsuita iskolában, ahová általános és középiskolába jártam, belénk sulykolták a katekizmust. A többi ott tanuló fiúhoz hasonlóan már tíz éves korom előtt fel tudtam sorolni öt érvet Isten létezésére illetve arra, hogy miért a pápa az egyetlen igaz egyház feje. A lelkek kimentése a purgatóriumból komoly feladat volt. A gyakran idézett szavakat, „*szent és üdvös gondolat imádkozni a halottakért, hogy bűneik alól feloldozást nyerjenek*”, megtanultuk anélkül, hogy tudtuk volna, mit is jelentenek. Azt mondták nekünk, hogy a pápa mint az egyház feje a legfontosabb ember a földön. Amit ő mond, az törvény, és a jezsuiták az ő jobb kezei. Bár a mise latin nyelven folyt, megpróbáltam minden nap részt venni, mert kíváncsivá tett az a mély misztikum, ami körülvette. Azt tanították nekünk, hogy Istent leginkább úgy dicsőíthetjük, ha rendszeresen járunk misére. Bátorították a szentekhez való imádkozást, s az élet szinte minden területére voltak védőszentjeink. Én nem követtem ezt a gyakorlatot, kivéve amikor Szent Antalhoz, az elveszett tárgyak védőszentjéhez fordultam, mivel rendszeresen elveszítettem a dolgaimat.

Tizennégy éves koromban elhívást éreztem a misszionáriusi szolgálatra. Mindenesetre ez az elhívás nem nagyon befolyásolta az akkori életmódomat. A tizenhat és tizennyolc év közötti időszak egy fiatal számára a legboldogabb, a legteljesebb éveket jelenti. Ez idő alatt elég jól tanultam, és eredményesen sportoltam.

Édesanyámat gyakran kellett elkísérnem a kórházba kezelésekre. Várakozás közben egy könyvben a következő idézetre bukkantam rá a *Márk 10:29,30*-ból, „*Jézus így szólt: Bizony mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit érterem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet.*” Mivel fogalmam sem volt a megváltás valódi üzenetéről, úgy döntöttem, hogy valóban misszionáriusi munkára vagyok elhívatva.

Próbálkozás az üdvösség elnyerésére

1956-ban elhagytam családomat és barátaimat, és beléptem a Dominikánus Rendbe. Nyolc évet töltöttem el azzal, hogy megtanuljam, mit jelent szerzetesnek lenni, hogy tanulmányozzam az egyház hagyományait, a filozófiát, Aquinói Tamás teológiáját, és egy keveset a Bibliát – katolikus nézőpontból. Ami személyes hitem volt, azt a dominikánus vallási rendszer intézményesítette és ritualizálta. Az egyházi és dominikánus törvényeknek való engedelmességet a megszentelődés útjaként állították elélem. Ambrose Duffy tanárunkkal gyakran beszélgettem arról, hogy a törvény a megszentelődés eszköze. Amellett, hogy szentté akartam válni, bizonyos akartam lenni örök megváltásom felől is. Megtanultam XII. Pius pápa tanításának egy részét, mely így hangzott:

„...sokak üdvössége függ az imáktól és Krisztus misztikus testének e célra történő feláldozásától...”. Fatimának és Lourdesnak is ez az alapüzenete, hogy az üdvösséget szenvedéssel és imával nyerhetjük el. Én pedig igyekeztem ilyen módon elnyerni a magam és mások üdvösségét. A tallaghti (Dublin mellett) dominikánus kolostorban sok gyötrelmet okoztam magamnak azért, hogy lelkeket mentsek meg: a tél kellős közepén jéghideg vízzel zuhanyoztam, és a hátamat egy kis acéllánccal vertem. A tanárunk pontosan tudta, mit csinálok, hiszen az ő szigorú életmódja is része volt az inspirációnak, melyet a pápa szavaiból nyertem. Kemény elhatározással tanultam, imádkoztam és vezekeltem. Megpróbáltam betartani a Tízparancsolatot és a rengeteg dominikánus szabályt és hagyományt.

Külső pompa – belső üresség

1963-ban, 25 évesen római katolikus pappá szenteltek, és Rómába mentem, hogy az Angelicum Egyetemen fejezzem be Aquinói Tamás teológiájáról szóló tanulmányaimat. Rómában azonban megdöbbenett az a külső pompa és a belső üresség, ami ott fogadott. Az évek során, különböző könyvek és fotók alapján, kialakult bennem egy kép a Szentszékről, a Szent Városról. Ez ugyanaz a város lett volna? Az Angelicum Egyetemen az is megdöbbenett, hogy a több száz hallgató, aki reggelente az órákra özönlött, meglehetősen érdektelennek tűnt a teológia iránt. Észrevettem, hogy órák alatt **Time** és **Newsweek** magazinokat olvasnak. Azok is, akik érdeklődtek az órákon elhangzottak iránt, vagy csak diplomát akartak szerezni, vagy pedig katolikus egyházi tisztségeket akartak elnyerni hazájukban.

Egy nap sétálni indultam a Colosseumba, hogy lábam azt a földet érintse, ahol egykor annyi keresztyén vért kiontották. Elsétáltam a Fórumon lévő arénába. Megpróbáltam elképzelni azokat a nőket és férfiakat, akik annyira jól ismerték Krisztust, hogy az ő hatalmas szeretete által, örömmel készültek arra, hogy máglyán égjenek el, vagy vadállatok falják fel őket elevenen. Az élmény felett érzett örömet azonban alaposan elrontotta néhány fiatal, akik hazafelé a buszon gúnyolódni kezdtek rajtam, olyan szavakat kiabálva, mint „szemét, söpredék”. Rájöttem, hogy nem azért inzultáltak, mert kiállok Krisztus mellett, ahogyan a korai keresztyének tették, hanem mert a római katolikus rendszer képviselőjét látták bennem. Ezt az ellentmondást gyorsan kivertem a fejemből, de mindenesetre mindaz, amit korábban tanultam Róma jelenlegi dicsőségéről, most lényegtelennek és üresnek tűnt.

Rövid idővel később, egyik este két órán át imádkoztam a San Clemente templom főoltára előtt. Visszagondolva ifjúkori elhívásomra, hogy legyek misszionárius, valamint a Márk 10:29-30 százszoros ígéretére, végül úgy határoztam, mégsem szerzem meg azt a teológiai diplomát, ami a fő célom volt, amióta elkezdtem Aquinói Szent Tamás teológiájával foglalkozni. Ez egy fontos döntés volt, de a hosszú ima után bizonyos voltam benne, hogy helyesen döntöttem.

A pap, aki a konzulensem volt a diplomamunkámban, nem akarta elfogadni a döntésemet. Hogy megkönnyítse számomra a diploma megszerzését, felajánlott egy dolgozatot, amit évekkal azelőtt már megírtak. Azt mondta, hogy használhatnám azt mintha a sajátom lenne, ha hajlandó vagyok a szóbeli diplomavédésre. Ettől felfordult a gyomrom. Amit tett, hasonló volt ahhoz, amit néhány héttel korábban láttam egy parkban: elegáns utcalányok mutogatták magukat fekete bőrcsizmában. A pap ajánlata ugyanolyan bűn volt. Ragaszkodtam az elhatározásomhoz, és az egyetemet a normál akadémiai szinten végeztem el, diploma nélkül.

Amint visszatértem Rómából, hivatalos értesítést kaptam, miszerint kijelölték számomra a corki egyetemen egy hároméves kurzus elvégzését. Őszintén imádkoztam a misszionáriusi elhívásomért, és nagy meglepetésemre felszólítást kaptam, hogy 1964 augusztusának végén Trinidadba, az Antillákra utazzak misszionáriusként.

Büszkeség, elbukás és egy újfajta éhség

1964. október 1-én érkeztem Trinidadba, s hét éven át sikeres pap voltam –legalábbis római katolikus értelemben – minden kötelezettségemet jól végeztem, és sok embert gyűjtöttem a misére. 1972-re komolyan belekerültem a katolikus karizmatikus mozgalomba. Ugyanabban az évben, március 16-án egy imaösszejövetelen megköszöntem az Úrnak, hogy ilyen jó pap vagyok és arra

kértem őt, ha ez az ő akarata, alázzon meg, hogy még jobb lehessenek. Aznap este egy súlyos balesetet szenvedtem, a fejem hátul felhasadt és a gerincem is több helyen megsérült. Ha nem kerültem volna ilyen közel a halálhoz, kétlem, hogy valaha is kijutottam volna önelégült állapotomból. Miközben Istenhez kiáltottam fájdalmamban, a gépies, formális imádságok üresnek tűntek.

A szenvedések alatt, amelyeket a balesetet követő néhány hétben átéltem, lassan kezdtem vigaszt találni a személyes imában. Nem imádkoztam többet a breviáriumot (papi zsolozsmakönyv, a Római Katolikus Egyházban a klérus hivatalos imái) és a rózsafüzért, hanem elkezdtem úgy imádkozni, hogy a Biblia egyes részeit használtam fel. Ez egy nagyon lassú folyamat volt. Nem tudtam, hogyan haladjak a Bibliában, és az a kevés, amit az évek során tanultam róla, inkább csak az iránta való bizalmatlanságomat növelte. A filozófiában, és Aquinói Szent Tamás teológiájában szerzett műveltségem semmi segítséget sem jelentett, így hát úgy indultam el megtalálni az Urat a Szentírásban, mintha egy sűrű, sötét erdőbe mentem volna térkép nélkül.

Amikor ugyanebben az évben egy új plébániára neveztek ki, megtudtam, hogy azzal a dominikánus baráttal fogok együtt dolgozni, aki korábban évekig szerzetestársam volt. Több mint két évig szolgáltunk együtt, a tőlünk telhető legnagyobb odaadással keresve az Urat Point-a-Pierre város plébániáján. Olvastunk, tanultunk, imádkoztunk és megpróbáltuk az egyházi tanításokat a gyakorlatba átültetni. Közösségeket hoztunk létre Gasparilloban, Claxton Bayben és Marabellában, csakhogy a legnagyobb falvakat említsem. Katolikus vallási értelemben nagyon sikeresek voltunk. A katekizmust számos iskolában tanították, többek között az állami iskolákban is. Ez idő alatt folytattam személyes bibliatanulmányozásomat, de ez nem nagyon befolyásolta a munkát, amit végeztünk. Inkább világosan megmutatta nekem, hogy mennyire keveset tudok az Úrról és az ő Igéjéről. Ebben az időben a Filippi 3:10 szavaival kiáltottam az Úrhoz: **„hogy megismerjem őt és feltámadása erejét...”**.

Közben a katolikus karizmatikus mozgalom egyre növekedett, és a legtöbb faluban megismertettük az ott élőkkel. A mozgalom kapcsán néhány kanadai keresztyén érkezett Trinidadba, hogy megosszák velünk tapasztalataikat. Üzenetükből sokat tanultam, különösen a gyógyulásért való imádságról. Mindaz, amit elmondtak, nagyon élményközpontú volt, de számomra valóban áldást jelentett, mivel hatására még inkább elmélyedtem a Szentírásban, mint az autoritás forrásában. Elkezdtem összehasonlítani egymással az igerészeket, a fejezeteket és a verseket is. Az egyik rész, amit a kanadaiak használtak az Ézsaiás 53:5 volt. *„...az ő sebei árán gyógyultunk meg”*. Az Ézsaiás 53 tanulmányozása közben felfedeztem, hogy ott a Biblia a bűnnel kapcsolatban a helyettesáldozatról beszél. Krisztus meghalt helyettem. Tévedés volt részemről, hogy megpróbáltam együttműködni bűneim árának megfizetésében. **„Ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem...”** (Róma 11:6) **„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”** (Ézsaiás 53:6)

Az egyik konkrét bűnöm volt az, hogy gyakran nehezteltem emberekre, néha egyenesen dühös lettem. Habár bocsánatot kértem bűneimért, még mindig nem volt világos számomra: bűnös voltom abból a természetből ered, amit mindannyian Ádámtól örököltünk. Az Írás igazsága szerint: **„nincsen igaz ember egy sem”** (Róma 3:10), továbbá **„mindenki vétkezett és hűjával van az Isten dicsőségének”** (Róma 3:23). Ennek ellenére, a katolikus egyház azt tanította nekem, hogy romlott természetemet – amit *eredendő bűnnek* neveznek – gyermekkori keresztségem eltörölte. Elmémben megtartottam ezt a hitemet, de a szívemben tudtam, hogy bűnös természetemet még nem győzte le Krisztus. Még mindig ez a kiáltás tört fel a szívemből: **„hogy megismerjem őt és feltámadása erejét...”**. (Filippi 3:10) Tudtam, hogy csak az ő ereje által élhetek keresztyén életet. Ezt az idézetet ráragasztottam a kocsim műszerfalára és sok más helyre. Ez volt a kérés, amely motivált, és az Úr, aki hűséges, lassan válaszolni kezdett.

A végső kérdés

Először felfedeztem, hogy az Isten Igéje, a Biblia, tökéletes és tévedés nélküli. Korábban azt tanították nekem, hogy az Ige relatív és a szavahihetősége számos területen megkérdőjelezhető. Lassan kezdtem megérteni, hogy a Szentírás valójában megbízható. A Strong Konkordancia (Bibliai szótár) segítségével elkezdtem tanulmányozni a Szentírást, hogy megtudjam, mit mond önmagáról. Rájöttem arra, hogy a Szentírás világosan tanítja, hogy minden szava Istentől való és tökéletes. Történelmileg hű, Isten ígéretei, a próféciák, az erkölcsi parancsok, a keresztyén életre adott gyakorlati tanácsok igazak benne. **„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”** (2Timóteus 3:16-17)

Ezt a felfedezést éppen akkor tettem, amikor ellátogattam Vancouverbe és Seattlebe. Amikor megkértek, hogy a St. Stephen katolikus templomban előadást tartsak az imacsoportnak, témául Isten Igéjének abszolút tekintélyét választottam. Ez volt az első alkalom, hogy megértettem ezt az igazságot és beszéltem róla. Amikor visszatértem Vancouverbe, egy nagy plébániatemplomban, mintegy 400 ember előtt prédikáltam ugyanerről. Kezembem a Szentírással kijelentettem, hogy **„a Biblia, Isten szava az abszolút és egyedüli tekintély minden hitbeli és erkölcsi kérdésben.”** Három nappal később Vancouver érseke, James Carney az irodájába hívatott. Hivatalosan elhallgattatott és megtiltotta, hogy érsekségén belül prédikáljak. Elmondta, hogy büntetésem sokkal súlyosabb lett volna, ha nem lett volna ajánlólevelem a saját érsektől, Anthony Pantintól. Nem sokkal ezután visszatértem Trinidadba.

Egyház – Szentírás dilemma

Mialatt még mindig Pont-a-Pierreben voltam plébános, megkérték Ambrose Duffyt, aki oly szigorral tanított engem egykoron, hogy legyen a segítőm. A kocka megfordult. Néhány kezdeti nehézség után jóbarátok lettünk, és felfedezéseimet megosztottam vele is. Nagy érdeklődéssel hallgatta és kommentálta őket, ugyanakkor tudni akarta, mi indított erre engem. Benne egy összekötő kapcsot láttam dominikánus testvéreimmel, sőt az érsekséggel is. Amikor váratlanul szívrohamban meghalt, mély szomorúság töltött el. Elképzelésemben Ambrose lehetett volna az, aki segít megoldani az Egyház és Biblia közötti dilemmámat, amellyel már régóta küszködtem. Reménykedtem, hogy ő meg tudja végre magyarázni nekem és szerzetestársaimnak azokat az igazságokat, mellyekkel nem tudtam megbirkózni. A temetésén én prédikáltam, és nagy volt a kétségbeesésem.

Továbbra is a Filippi 3:10-ért imádkoztam: **„hogy megismerjem őt és feltámadása erejét”**. De ahhoz, hogy többet tudjak meg Róla, először magamat mint bűnöst kellett jobban megismernem. A Szentírásból (1Timóteus 2:5) megértettem, hogy papi közbenjárói szerepem – amit a katolikus egyház tanított, s ami pontosan ellentétes volt a Biblia tanításával – helytelen volt. Jól esett, hogy az emberek felnéztek rám, és hogy bizonyos értelemben bálványoznak. Bűnömet azzal magyaráztam, hogy végső soron ez az, amit a világ legnagyobb egyháza tanít, tehát ki vagyok én, hogy ezt megkérdőjelezzem. Mégis, bensőmben komoly harc dúlt. Kezdtém meglátni, hogy Mária, a szentek és a papok imádása valójában bűn. De, habár hajlandó voltam megtagadni Mária és a szentek közbenjárói szerepét, a papi hivatást képtelen voltam megtagadni, hiszen erre tettem fel az egész életemet.

A küzdelem évei

Mária, a szentek és a papi hivatás csak egy kis részét jelentették annak a hatalmas küzdelemnek, amelyet magamban vívtam. Ki volt az életem Ura – Jézus Krisztus az ő Igéje által, vagy a Katolikus Egyház? Ez a létfontosságú kérdés égett bennem különösen a Sangre Grande-i szolgálatom utolsó hat éve alatt (1979-1985). Gyermekkorom óta mélyen belémtáplálták azt, hogy a Katolikus Egyház a legfőbb tekintély hitbeli és erkölcsi kérdésekben. Lehetetlennek tűnt az, hogy ez valaha is megváltozhat. Róma nemcsak mindenképp felett való volt, hanem mindig *Szent Anyának* nevezték. Hogyan is szállhatnék szembe a *Szent Anyával*, annál is inkább, mert nekem hivatalosan

is részem volt abban, hogy sákramentumait kiosztottam, és az embereket az iránta való hűségre bátorítottam.

1981-ben egy New Orleans-i plébánosoknak szervezett hitújító szemináriumon tulajdonképpen újra felajánlottam magam a Római Katolikus Egyház szolgálatára. Mégis, amikor visszatértem Trinidadba, és ismét az élet valódi problémáival kellett foglalkoznom, kezdtem visszatérni újból Isten Igéjének a tekintélyéhez. Végül már a bennem levő feszültség egy kötélhúzáshoz hasonlított. Néha a katolikus egyházat, máskor a Bibliát tartottam abszolút tekintélynek. A gyomrom is megszenvedte azt az időszakot, mivel érzelmeim állandóan kavarogtak. Tudnom kellett volna azt az egyszerű igazságot, hogy senki sem szolgálhat egyszerre két urat. Szolgálatomból kiindulva Isten Igéjének abszolút igazságát a katolikus egyház legfelsőbb tekintélye alá kellett rendelnem.

A bennem dúló ellentmondást jelképezte az is, amit a Sangre Grande templom négy szobrával tettem. Szent Ferenc és Szent Márton szobraikat összetörtem és eltávolítottam a templomból, mivel Isten törvényének a második parancsolata az 2Mózes 20:4-ben kimondja, hogy: **„ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot.”** Azonban, amikor néhányan ellenezték Mária és a Szent Szív szobrok eltávolítását a templomból, a legfelsőbb tekintélyre hivatkozva otthagytam őket. A Római Katolikus Egyház törvénye kimondja az 1188. Kánonban: **„A szentek tiszteletére szánt szent képek templomokban való kihelyezésének a gyakorlata érvényben marad”**. Nem vettem észre, hogy tulajdonképpen megpróbáltam Isten Igéjét alárendelni az ember szavának.

Saját tévedésem

Habár korábban megértettem azt, hogy a Biblia abszolút, magamban még mindig azzal küzdöttem, hogy megpróbáljam megőrizni a Római Katolikus Egyház tekintélyét Isten Igéjével szemben – még olyan kérdésekben is, ahol a római egyház álláspontja éppen ellenkezője volt a Biblia tanításának. Hogyan volt ez lehetséges? Mindenek előtt ez a saját tévedésem volt. Ha elfogadtam volna a Biblia abszolút tekintélyét, akkor Isten Igéje arra kényszerített volna, hogy adjam fel papi közbenjárói szerepemet, de az túl értékes volt számomra. Másodszor, soha senki nem kérdőjelezte meg papi tevékenységemet. A tengerentúlról is jöttek keresztyének, akik résztvettek a misén, látták a szent olajat, a szentelt vizet, medálokat, szobrokat, miseruhákat, szertartásokat, és soha egy szóval sem ellenezték. A római egyház lenyűgöző stílusa, szimbolizmusa, zenéje és művészi érzéke nagyon magával ragadó volt. A tömjén nemcsak bódító illatú, de az elmét is elvarázsolja.

A fordulópont

Egy napon egy hölgy kihívás elé állított (ő volt az egyetlen keresztyén, aki papi szolgálatom 22 éve alatt megszólított az evangéliummal): **„Maguk, római katolikusok csak külsőségekben tisztelik Istent, de az Ő erejét megtagadják.”** Ezek a szavak sokáig zavartak, mert a fények, a zászlók, a népzene, a gitárok és dobok nagyon kedvesek voltak számomra. Valószínűleg egész Trinidadban nem volt még egy pap, akinek olyan színes miseruhái és palástjai lettek volna, mint nekem. Egyszerűen nem vettem észre, ami a szemem előtt volt.

1985 októberében Isten kegyelme erősebbnek bizonyult, mint a hazugság, melyben élni próbáltam. Barbadosra mentem imádkozni a kompromisszum miatt, melybe belekényszerítettem magam. Ekkor már tényleg úgy éreztem, hogy csapdába kerültem. Isten Igéje valóban abszolút. Csak Neki szerettem volna engedelmessé válni, de ugyancsak Isten előtt fogadtam engedelmeskedni a katolikus egyház legfelsőbb tekintélyének. Barbadoson elolvastam egy könyvet, amely az Egyház bibliai jelentését magyarázta, mint **„a hívők közössége.”** Az Újszövetségben semmilyen utalás nincs hierarchiára, a *laikusok* fölött uralkodó *klérus* fogalma ismertelen. Inkább, ahogyan az Úr maga mondta **„... egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok”**. (Máté 23:8) Az egyház bibliai jelentésének – *közösségként* – a megértése szabaddá tett arra, hogy elhagyjam a Római Katolikus Egyház legfelsőbb tekintélyét és egyedül Jézus Krisztusnak mint Úrnak rendeljem alá magam. Kezdett világossá válni számomra, hogy bibliai értelemben a püspökök, akiket a

katolikus egyházban ismertem, nem voltak bibliai keresztyének. Legtöbbjük nagyon kegyes volt, elkötelezett Mária és a rózsafüzér iránt, hűséges Rómához, de egyiküknek sem volt halvány fogalma sem a megváltás befejezett művéről, hogy Krisztus munkája befejeződött, s hogy a megváltás teljes és személyes. Mindannyian bűnért való vezeklésről prédikáltak, az emberi szenvedésről, vallásos tettekről, de ez a megváltás *emberi útja* volt, s nem a kegyelem evangéliuma. Isten kegyelméből felismerhettem, hogy sem a cselekedetek, sem a katolikus egyház nem tudnak üdvözíteni. **„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”** (Efézus 2:8-9)

Újjászületve 48 évesen

Amikor rájöttem, hogy a Jézus Krisztusban való élet lehetetlen úgy, hogy közben hű maradok a katolikus tanokhoz, kiléptem a Római Katolikus Egyházból. 1985 novemberében elhagytam Trinidadot, de csak a szomszédos Barbadosig jutottam el. Egy idősebb házaspárnál szálltam meg, s közben az Úrhoz imádkoztam egy öltönyért és annyi pénzért, hogy eljuthassak Kanadába, mert csak nyári ruhám volt, s mindössze néhány száz dollárom. Az Úr mindkét kérésemet meghallgatta anélkül, hogy bárki másnak is beszéltem volna szükségeimről.

A negyven fokos trópusi időjárásból havas, jeges időbe csöppentem Kanadában. Egy hónapot töltöttem Vancouverben, majd az Egyesült Államokba utaztam. Most már bíztam abban, hogy az Úr majd gondot fog viselni szükségleteimről, hiszen ott álltam 48 évesen egy új élet küszöbén gyakorlatilag egyetlen fillér nélkül. Nem volt tartózkodási engedélyem, jogosítványom, semmiféle ajánlásom, csupán az Úr volt velem, és az Ő Igéje.

Hat hónapot töltöttem egy keresztyén házaspárnál egy Washington állambeli farmon. Vendéglátóimnak elmagyaráztam, hogy kiléptem a Római Katolikus Egyházból, elfogadva Jézus Krisztust és a Bibliát, tökéletes kijelentésként. Elmondtam nekik, hogy döntésem **„feltétel nélküli, végleges, visszafordíthatatlan és elszánt”**. A hangzatos szavak nem hatották meg őket, sőt sokkal inkább tudni akarták, hogy van-e bennem bármiféle keserűség vagy seb. Imádkozva és együttérzően gondoltak, annál is inkább, mert ők maguk is átmentek ugyanezekre, és pontosan tudták, hogy milyen könnyen megkeseredhet az ember. Négy nappal azután, hogy megérkeztem otthonukba, Isten kegyelme által kezdtem meglátni azt, hogy a megtérés a megváltás gyümölcse. Ez azt jelentette, hogy már nem csak bocsánatért könyörögtem az Úrhoz, amiért annyi éven át kompromisszumban éltem, hanem elfogadtam az ő gyógyítását is ott, ahol a legmélyebb sebeket kaptam. 48 évesen, végre, egyedül Isten Igéjének a tekintélyére hivatkozva, kegyelemből, elfogadtam Krisztus helyettesítő kereszthalálát. Övé legyen a dicsőség ezért!

Miután ez a keresztyén házaspár és családja mind fizikailag, mind lelkileg rendbe hozott, az Úr megajándékozott egy feleséggel, egy hitben újjászületett, intelligens, elbűvölő asszonnyal, Lynnel. Együtt mentünk a georgiai Atlantába, ahol mindketten állást kaptunk.

Valódi misszionárius valódi üzenettel

1988 szeptemberében elhagytuk Atlantát, és Ázsiába mentünk misszionáriusként. Ez egy olyan mélyen gyümölcsöző év volt az Úrban, melyet korábban el sem tudtam volna képzelni. Számos nővel és férfival ismertettük meg a Biblia feltétlen tekintélyét s Krisztus halálának és feltámadásának erejét. Elámultam, hogy Isten kegyelme mennyire hatékonyá teszi a szolgálatot, ha kizárólag a Szentírás segítségével mutatjuk be Jézus Krisztust. Ez ellentétben állt a katolikus hagyományok sokaságával, melyek elhomályosították papi szolgálatom 21 évét Trinidadban. 21 év, mely alatt nem ismertem az igazi örömhírt.

A Róma 8:1-2 szavai tudják leginkább megmagyarázni, hogy milyen az a bővülő élet, melyről Jézus beszélt, s amelyet most én is élhetek: **„Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított engem Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől”**. Nemcsak, hogy kiszabadultam a római katolikus rendszertől, de Krisztusban újjászülettem. Isten kegyelme, és csakis az ő kegyelme által volt lehetséges, hogy halott cselekedeteimből új életre kelhettem.

Bizonyságtétel a kegyelem evangéliumáról

Még 1972-ben, amikor néhány keresztyén arról beszélt nekem, hogy Isten meggyógyítja testünket, mennyivel nagyobb segítséget jelentett volna, ha elmagyarázzák nekem, hogy milyen tekintély alapján igazul meg Isten előtt bűnös természetünk. A Biblia világosan tanítja, hogy Jézus meghalt helyettünk a kereszten. Ezt nem tudom jobban kifejezni, mint az Ézsaiás 53:5 szavaival: **„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”**

(Ez azt jelenti, hogy Krisztus magára vállalta a büntetést, amit nekem kellett volna elszenvednem bűneimért. Az Atya előtt Jézusban bízom mint helyettesítőmben.)

Ezek a szavak 750 évvel Urunk keresztfeszítése előtt íródtak. Röviddel a kereszttáldozat után az 1Péter 2:24 kijelenti: **„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.”**

Mivel bűnös természetünket Ádámtól örököltük, mindannyian vétkeztünk és híjával vagyunk Isten dicsőségének. Hogyan is állhatunk meg egy szent Isten előtt – hacsak nem Krisztusban –, és hogyan ismerhetjük el, hogy ő halt meg helyettünk, holott nekünk kellett volna meghalni. Az újjászületéshez szükséges hitet Istentől kapjuk, és ez lehetővé teszi számunkra, hogy Krisztust helyettes áldozatként ismerjük el. Krisztus fizette meg az árat a mi bűneinkért: Ő büntelen volt, mégis keresztre feszítették. Ez az evangélium igazi üzenete. Elég egyedül a hit? Igen, az újjászületett hit elég. Az Istentől született hitből *jó cselekedetek* származnak, beleértve a bűnbánatot is: **„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”** (Efézus 2:10)

A megtérés által, Isten erejének segítségével, félretesszük korábbi életformánkat és korábbi bűneinket. Ez nem azt jelenti, hogy többé már nem tudunk vétkezni, hanem hogy a helyzetünk Isten előtt megváltozott. Isten gyermekeinek neveztetünk, mert valóban azok vagyunk. Ha vétkezünk, az egy személyes probléma az Atyával, melyet megoldhatunk, de a kegyelemből nem eshetünk ki, mert az örökre szól. A Zsidók 10:10-ben olyan csodálatosan fejezi ezt ki a Biblia: **„az ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.”** Krisztusnak a kereszten befejezett munkája elegendő és teljes. Ha egyedül ebben az befejezett váltságban bízol, akkor a Szentlélek által új életet kapsz ajándékba – újjá fogsz születni.

Mostani szolgálatom

Jelenlegi feladatom: az Úr azt a munkát készítette el számomra, hogy evangélistaként működjek az USA északnyugati részén. Amit Pál zsidó társairól mondott, én ugyanazt mondom szeretett katolikus testvéreimről: imádkozom értük, s szívemnek vágya, hogy ők is üdvözljenek. Tanúsíthatom róluk, hogy buzgók Isten iránt, de lelkesedésük nem Isten Igéjére alapszik, hanem egyházuk hagyományaira. Ha megértitek azt az odaadást és vívódást, ami egyes Fülöp-szigeteki és dél-amerikai testvéreink vallásosságát jellemzi, talán megértitek azt is, hogy miért kiáltok így: **„Uram, adj nekünk együttérzést, hogy megértsük annak a keresésnek a fájaldalmát és gyötrődését, amellyel testvéreink próbálták tetszéset elnyerni. Ha megértjük a katolikus szívekben rejtőző fájaldalmat, akkor vágyódnunk fogunk arra, hogy elmondjuk nekik Krisztus kereszten elvégzett munkájának a jó hírét.”**

Vallomásom rámutat arra, hogy milyen nehéz volt katolikusként feladni az egyházi hagyományokat, de ha az Úr, Igéjében ezt kívánja tőlünk, akkor meg kell tennünk. A katolikus egyházat jellemző vallásos formák nagyon megnehezítik egy katolikus ember számára azt, hogy megértse, hol is van az igazi probléma. Mindenkinek el kell döntenie, hogy milyen autoritás által ismerjük meg az igazságot. Róma azt állítja, hogy az igazság egyedül csak az ő tekintélye által ismerhető meg. Saját szavaival ezt mondja a 212. Kánon 1. fejezetében: **„A keresztyén engedelmisség arra kötelezi a keresztyéneket, hogy saját felelősségük tudatában, hűségesen kövessék azt, amit a szentséges pásztorok mint Krisztus képviselői kijelentenek a hit tanítóiként,**

vagy eldöntenek az egyház vezetőiként.” (II. Vatikáni Zsinat Kánon törvénykönyve, amit II. János-Pál pápa hagyott jóvá, 1983). Mégis, a Biblia szerint Isten Igéje maga az a tekintély, amely által az igazság megismerhető. Az emberi hagyományok készítették a reformátorokat, hogy kijelentsék: **„egyedül a Biblia, egyedül a hit, egyedül a kegyelem, egyedül Krisztusban, és egyedül Istené a dicsőség.”**

Miért mondom el mindezeket

Ezeket az igazságokat azért osztom meg veletek, hogy ti is megismerjétek az üdvösség isteni útját. Katolikusokként alapvető hibánk, hogy azt hisszük, valahogyan [saját erőnkől] képesek vagyunk válaszolni arra a segítségre, amelyet Isten felkínál nekünk, hogy igazakká legyünk előtte. Ezt a feltételezést – amelyet sokan éveken keresztül magunkkal hordoztunk – világosan leírja A Katolikus Egyház Kátéja (1994, #2021): **„a kegyelem az a segítség, amit Isten ad nekünk, hogy válaszoljunk azon elhívásunkra, hogy Isten örökbefogadott fiaivá váljunk...”**.

Ezzel a gondolkozással tudatlanul is egy olyan tanításhoz ragaszkodtunk, melyet a Szentírás folyamatosan elmarasztal. A kegyelem ilyenfajta meghatározása az emberi elme szüleménye, mivel a Biblia sok helyen kinyilvánítja, hogy a hívő a következő módon igazul meg Isten előtt: *cselekedetek nélkül* (Róma 4:6), *a törvény cselekvésétől függetlenül* (Róma 3:28), *nem cselekedetekért* (Efézus 2:9), *Isten ajándéka ez* (Efézus 2:8).

Az a próbálkozás, hogy a hívő válaszát saját üdvösségének részévé tesszük és a kegyelmet „segítségként” értelmezzük, egyszerűen megtagadja a bibliai igazságot: **„...ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem.”** (Róma 11:6)

Az egyszerű bibliai üzenet szerint *„az igazság ajándéka”* Jézus Krisztusban valóban egy ajándék, mely a kereszten bemutatott tökéletes áldozatára épül. **„Ha pedig az egynek elbukása miatt lett úrrá a halál egyetlen ember által, akkor azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által.”** (Róma 5:17)

Úgy van tehát, amint maga Jézus Krisztus is mondta, hogy ő a hívő helyett halt meg, egy a sokakért (Márk 10:45). Ő életét adta váltságul sokakért. Ahogyan ő kijelentette: **„...mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.”** (Máté 26:28)

Ezt hirdette Péter apostol is: **„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket...”** (I Péter 3:18).

Pál apostol tanítását a 2Korintus 5:21 foglalja össze: **„Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”**.

Kedves olvasó, a Biblia világosan hirdeti ezt a tényt, amelynek elfogadását most Isten parancsolja: **„Térjete meg és higgyetek az evangéliumban.”** (Márk 1:15).

Amennyiben további kérdései vannak, vagy szívesen olvasna többet Richard Bennett írásaiból, kérjük, írja meg kérését az alábbi címre.

Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet Alapítvány
3527 Miskolc
Kartács u. 1
Tel: 46-412-558
<http://www.reformatus.org>
E-mail: kgtmi@axelero.hu